ἡ καρδία αὐτῶν ματαία. Βλέπεις τοῦ Προφήτου τὴν σύνεσιν, πῶς δημοσιεύει καὶ ξεσκεπάζει καὶ πομπεύει τοὺς κακοδόξους, διὰ νὰ μὴν πλανηθῶμεν ἡμεῖς; Ἀκούσατε ὀρθόδοξοι καὶ μὴν ἀνακατώνεσθε μὲ τοὺς Αἱρετικούς· ἀκούσατε Ποιμένες, καὶ φρίξατε, καὶ μὴ σιγᾶτε, ἀλλὰ κηρύττετε τὸν δόλον τῆς ἀσεβείας αὐτῶν· μὴ δίδετε τόπον τῷ Διαβόλῳ· μὴν ἀφίνετε θύραν τοῖς λύκοις. Μιμηθῆτε τὸν μακάριον Ἀπόστολον Πέτρον, ὁποῦ βλασφημοῦντος εἰς τὴν Ῥώμην τοῦ τρισκαταράτου Σίμωνος, καὶ λέγοντος πῶς ἦτον αὐτὸς ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, οὔτε κἂν πρὸς ὥραν ἐσιώπησεν ἢ ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἐλέγξας αὐτὸν καὶ ψεύστην ἀποδείξας, καὶ λῃστὴν καὶ ἀντίθεον, καὶ ἐγκρεμνήσας αὐτόν, παρέδωκεν εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ Διαβόλου, τὸν μιαρὸν Μοντανὸν καὶ ἀκάθαρτον καὶ ἄθεον, μετὰ τῶν δύο μοιχαλίδων, μὲ πολλὴν σπουδὴν ἐλέγξας ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος, καὶ ἄθεον καὶ Ψευδόχριστον καὶ Ψευδοπροφήτην ἀποδείξας, ἐφίμωσε καὶ ἔφραξε τὸ μιαρὸν αὐτοῦ στόμα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰυ̃ Χυ̃, μὴ μακροθυμήσας, μὴ δὲ ὑπομείνας καιρὸν εἰς τὴν αὐτοῦ βλασφημίαν. Ἔτζη κάμνετε καὶ ἐσεῖς, ὦ Ποιμένες, καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε, καθώσπερ καὶ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ ὁ Θεοπάτωρ Δαβίδ, ὁποῦ ἔβαλε περὶ αὐτῶν πολλοὺς κόπους, καὶ πολλοὺς ἀγῶνας, ἐλέγχων καὶ στηλιτεύων, καὶ φωνάζων πρὸς τὸν Θεὸν κατ' αὐτῶν καὶ λέγων. Ἕως πότε ἁμαρτωλοί, Κε̃, καυχήσονται; διασκόρπισον αὐτοὺς ἐν τῇ δυνάμει σου· δὸς αὐτοῖς κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν· Κε̃, ἐν τῇ πόλει σου τὴν Εἰκόνα αὐτῶν ἐξουδενώσεις, ὅτι ἐκεῖνα ὁποῦ τελειώνεις ἐσύ, αὐτοὶ τὰ χαλνοῦν· καὶ πάλιν ἐπαρακάλει ὁ Δαβὶδ κάμνωντας δεήσεις πρὸς τὸν Θεόν, διὰ νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ἀτός του νὰ τελειώσῃ τὸ ζήτημά του, καὶ ἔλεγε. Κε̃, κλίνον Οὐρανούς, καὶ κατάβηθι Κύριε, μὴ χρονίσῃς. Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοί σου, Κύριε. Καὶ ὁ φιλάνθρωπος Θεός, ὁποῦ θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνοι καὶ νὰ ἔλθουν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, ὁ ἐγγὺς πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ, δὲν ἐπαρήκουσεν οὐδὲ ἐκαταφρόνεσε τὴν δέησιν τῶν Ἁγίων, ἀλλ' ἔκλινεν Οὐρανοὺς καὶ ἐκατέβη, καὶ πάντα οἰκονόμησιν εἰς σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, καὶ ἔδειξέ τα ὅλα, κάμνωντας καὶ διδάσκωντας. Εἶτα, θέλωντας νὰ δείξῃ, ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι προεστοὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἔχουν νὰ διώκουν τοὺς Αἱρετικούς, ἐποίησε φραγγέλιον ἀπὸ σχοινί, καὶ ἐμπῆκε καὶ ἔξεβαλε πάντας ἀπὸ τὸ Ἱερόν, καὶ τοὺς ἐδίωξε λέγωντας, Ὁ οἶκός μου εἶναι οἶκος προσευχῆς, καὶ ἐσεῖς τὸν ἐκάμετε σπῆτι τῶν λῃστῶν; Ἀκούσατε οἱ προεστῶτες τῶν Ἐκκλησιῶν, διότι διατ' ἐσᾶς ἔδειξε καλὸν παράδειγμα, διὰ νὰ ἀκολουθᾶτε κατὰ πόδι του, καὶ νὰ προσέχετε πανταχόθεν τοὺς λύκους, καὶ νὰ τοὺς διώχνετε, καὶ νὰ φυλάγετε τὴν Ποίμνην ἄβλαβον· καὶ ὡσὰν τοὺς ἔβγαλεν ὅλους ἔξω, δηλονότι τοὺς φρονοῦντας τὰ ἐναντία, τέλος, εἶπε καὶ τὴν ἐρήμωσιν αὐτῶν καὶ τὸν ἀφανισμὸν ὁποῦ ἔμελλε νὰ τοὺς ἔλθῃ κατὰ γενεὰν καὶ γενεὰν τοῖς τὰ ἐναντία φρονοῦσι, λέγων· Ἰδοὺ ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος. Ὁρᾶς, πόσοι λόγοι ἐγίνηκαν, διότι οἱ ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἤγουν οἱ Αἱρετικοὶ καθεκάστην γενεὰν τῇ ἀπωλείᾳ παραδίδονται,

κατὰ

κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὁποῦ εἶπεν, ὅτι πᾶσα φυτεία ὁποῦ δὲν τὴν ἐφύτευσεν ὁ Πατήρ μου ἐκριζωθήσεται, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε, διότι αὐτοὺς πρῶτος τοὺς εἴχαμε τοῦτο καὶ τὸ ἀπόδειξι. Μετὰ δὲ τὴν εἰς Οὐρανοὺς αὐτοῦ ἀνάληψιν, πάλιν ἐπολέμησαν μετ' αὐτοὺς οἱ μακάριοι Ἀπόστολοι· καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτοὺς τὰ θεῖα τούτων δόγματα καὶ οἱ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αἱ κατὰ καιρὸν γενόμεναι Ἅγιαι Σύνοδοι. Τούτους ἐκριζώσαντες, δηλονότι, ὅσους δὲν ἐμετανόησαν, τοὺς ἐπαρέδωκαν εἰς τὴν ἀπώλειαν κατὰ τὸ γεγραμμένον, Ὅτι ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος· ἢ οὐχὶ πάντες ἐφανίσθηκαν καὶ ἀπώλοντο διὰ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν; Διότι, ποῦ εἶναι ὅσοι ἐπολεμοῦσαν τότε τὴν Ἐκκλησίαν Βασιλεῖς καὶ Δυνάσται καὶ Σοφοί; δὲν ἐδιασκορπίσθησαν καὶ ἀφανίσθηκαν, ὡσὰν νὰ μὴν ἦσαν; Ποῦ εἶναι τὸ φρύαγμα καὶ ἡ θρασύτης τῶν Ἰουδαίων; ποῦ εἶναι ὁ Σίμων ὁ Μάγος, ὁ πρῶτος Αἱρετικός, ὁ μαθητὴς τοῦ Διαβόλου καὶ τῶν Ἰουδαίων, καὶ πρόδρομος τοῦ Ἀντιχρίστου; ποῦ εἶναι τὸ κακὸν αὐτοῦ γέννημα καὶ τῆς αὐτοῦ βλασφημίας καὶ ἀσελγείας διάδοχος, Μοντανὸς ὁ ἔξαρχος τῶν κακῶν μετὰ τῶν δύο μοιχαλίδων, καὶ ὅσα λέγονται μιαρὰ αὐτῶν καὶ βδελυκτὰ καὶ ἀκάθαρτα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι πρέπον νὰ φανερωθοῦν; διὰ τὰ ὁποῖα ἔλεγε καὶ ὁ Ἀπόστολος, Τὰ γὰρ κρυφῇ γενόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν· Ποῦ εἶναι ὁ Μαρκίων; ποῦ ὁ Οὐάλις; ποῦ ὁ Μάνεντας; ποῦ ὁ Βασιλίδης; ποῦ ὁ Νέρων; ποῦ ὁ Ἰουλιανός; ποῦ ὁ Ἄρειος; ποῦ ὁ Νεστόριος; ποῦ ἅπαντες οἱ ἀντιπολεμοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν; ὡς λέγει καὶ ὁ Δαβίδ, Ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοί. Δὲν ἀπωλέσθησαν πάντες καὶ διεσκορπίσθησαν διὰ τὴν βλασφημίαν τους, καὶ ἐξεδιώχθησαν ὥσπερ λύκοι; διότι ηὗραν τοὺς ἐναντίους καὶ γενναίους πολεμιστὰς καὶ Ποιμένας, τοὺς προεστοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ καιροῦ ἐκείνου, τοὺς μακαρίους Ἄνδρας; Ἀλλὰ πολλὴν διαφορὰν βλέπω τῶν τότε Ποιμένων καὶ τοῦ καιροῦ ἐτούτου. Ἐκεῖνοι ἦσαν πολεμισταί, οὗτοι δὲ φυγάδες· ἐκεῖνοι ἀγωνισταί, καὶ οὗτοι φυγάδες· ἐκεῖνοι ἐκαλλώπιζαν Βιβλία καὶ δόγματα, καὶ οὗτοι καλλωπίζουν φορέματα καὶ γέλοια· οὗτοι, ὡσὰν μισθωτοί, ἀφίνουσι τὰ πρόβατα καὶ φεύγουσιν, ἐκεῖνοι δὲ τὴν ψυχὴν ἔθηκαν ὑπὲρ τῶν προβάτων, καὶ ἐμιμήθηκαν τὸν Ποιμένα τὸν καλόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν. Ὢ τῶν μακαρίων ἐκείνων Ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐγράφησαν ἐν Βίβλῳ ζωῆς· τοὺς ὁποίους ἔφριξαν οἱ Δαίμονες καὶ ἐτρόμαξαν οἱ Αἱρετικοί· διὰ τῶν ὁποίων ἐφράγη πᾶν στόμα λαλούντων ἄδικα. Ἔρχεταί μου λοιπὸν νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ ὁμοίως μὲ τὸν Δαβίδ, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν ὀδυρόμενος, Ποῦ εἰσι τὰ ἐλέη τὰ ἀρχαῖα Κύριε; νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ δακρύζωντας, ποῦ εἶναι ὁ μακάριος χορὸς ἐκεῖνος τῶν Ἐπισκόπων καὶ Διδασκάλων, οἱ ὁποῖοι ἔλαμπον εἰς τὸν Κόσμον ὡσὰν φωστῆρες, ἐπέχοντες λόγον ζωῆς; Ἀλλὰ τί ἐμποδίζει νὰ φέρωμεν εἰς τὸ μέσον καὶ αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ὀλίγους, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐνθύμησις αὐτῶν εἶναι ἁγιασμὸς τῆς ψυχῆς; Ποῦ εἶναι ὁ Εὐόδιος, ἡ εὐωδία τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων διάδοχος καὶ μιμητής; ποῦ εἶναι ὁ Ἰγνάτιος, τὸ τοῦ Θεοῦ οἰκητήριον; ποῦ εἶναι ὁ Διονύσιος, τὸ πετεινὸν τοῦ Οὐρανοῦ; ποῦ ὁ Ἱππόλυτος ὁ γλυκύτατος καὶ εὐνέστατος; ποῦ εἶναι ὁ μέγας Βασίλειος, ὁ ὀλίγου ἰσόμετρος τῶν Ἀποστόλων